

[Svend Haugaard.]

at tage hele spørgsmålet om generationsskiftet frem til undersøgelse. Det er selvej, der her må lægges meget stærk vægt på. Også her er jeg enig med ministeren, og igen er det spørgsmålet om finansieringen, der træder ind i billedet. Disse ting er til dels taget op i landbokommissionen, så jeg skal nøjes med kun at pege på det her i store træk.

Stillingen til fremtidige kompensationsordninger for landbruget må afhænge en del af den tro, man har til de fremtidige eksportmuligheder. Føler man sig sikker i, at der ikke kommer nogen bedring, ja, så er det vel forståeligt, at man tænker på en neddæmpning og begrænsning. Men tror man på, at der igen bliver gode muligheder til gavn både for erhvervet og det øvrige samfund, må man gennemføre en, skal vi kalde det hold fast-operation og sikre den fremtidige konkurrencedygtighed. Jeg må melde mig som tilhænger af det sidste, men jeg vil i øvrigt gerne vente med nærmere argumentation for det, indtil vi om kort tid kommer i gang med landbrugslovene. Jeg er i hvert tilfælde ikke indstillet på, som det blev antydnet fra hr. Morten Langes side, at der skal likvideres.

Landbruget er i store vanskeligheder og er det uden egen skyld. Ulykken ligger i, at landbrugsvarer ikke som andre varer har en helt eller delvis fri omsættelighed. De generes og holdes ude på alle tænkelige måder. Dette understreger meget stærkt behovet for en international landbrugs-politik. Vi ser de nordiske muligheder i møde med forventning, men vi er klar over, at de kun kan løse en del af problemerne. Det forekommer mig, at OECD har svigtet på dette område; det virker dog helt urimeligt, at man skal acceptere, at det mest effektive landbrug skal tvinges til at give op. Vi bør udnytte alle muligheder for at påvirke international landbrugs-politik, så den bliver mere liberal. Vi bør udnytte alle muligheder inden for markedsområdet. Det er ikke længere urealistisk at tænke på områder som f. eks. Japan og Hong Kong som en række af u-lande, der er på vej op, og hvor man efterhånden også får smag for delikatesser. Vi må — her tænker jeg specielt på landbruget selv — med fantasi og åbenhed over for nye muligheder tilpasse pro-

duktudviklingen, så der lukkes op for ny afsætning. Men vi skal ikke give op, vi skal ikke likvidere.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen om forespørgslen og udsætte mødet til kl. 13.30, hvor vi først foretager de øvrige punkter på dagsordenen, inden vi genoptager debatten om forespørgslen til landbrugsministeren.

Mødet udsat kl. 12.02.

Mødet genoptaget kl. 13.30.

Man gik til dagsordenens punkt 2, som var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Søren B. Jørgensen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Overvejer ministeren at tage initiativ til at forstærke landingsbanen i Tirstrup lufthavn, så denne lufthavn ligesom Ålborg lufthavn vil blive i stand til at modtage fly af bl. a. DC-9 typen?“

Søren B. Jørgensen: Når jeg har stillet spørgsmålet angående forstærkning af landingsbanen i Tirstrup, så har det mange årsager, hvoraf jeg ganske kort skal nævne nogle enkelte.

Den væsentligste er vel nok den, at banen ikke er stærk nok til, at bl. a. de nye DC-9 kan lande, men også at Tirstrup lufthavn er den stærkest trafikerede indenrigslufthavn, vi har. Af provinslufthavnsudvalgets betænkning fremgår det, at man fra 1966, hvor der var i alt 150.000 passagerer, og frem til 1971, altså om kun 2 år, forventer en fordobling af passagerantallet til i alt omkring 300.000. Det er bl. a. ud fra de betragtninger jeg mener at en forstærkning af landingsbanen er påkrævet, så de nye flytyper kan benytte denne lufthavn.

Som sagt kunne der nævnes mange andre argumenter, men da vi sikkert på et senere tidspunkt kommer til at diskutere Tirstrup lufthavn, så lad det være nok i denne omgang. Jeg håber meget på et positivt svar.